

zákonitě normě vymezen. Řízení předepsané v § 51 živn. zák. nelze obejít tím, že použije se proti straně trestních ustanovení živn. zákona, neboť tímto způsobem by strana zbavena byla práv, jež jí zákon zaručuje, zejména i práva vyvolati rozhodnutí min. obch. o sporné otázce.

V daném případě tvrdil st-l, že do jeho oprávnění k provozování živnosti hostinské a výčepnické náleží také oprávnění přiměšovati automatem zvaným »Merkur« do pitné vody kyselinu uhličitou a takto upravenou vodu podávati osobám v jeho podniku zaměstnaným a prodávati ji osobám navštěvujícím jeho restaurační podnik. Toto stanovisko neuznal žal. úřad správným, neboť potvrdil trestní usnesení prvě stolice, kterým byl st-l potrestán pro neoprávněnou výrobu sodové vody. Z toho je patrné, že žal. úřad rozhodoval o diskrepanci mezi právním názorem vlastním a právním názorem strany, že tu tedy byla pochybnost o rozsahu živn. oprávnění st-lova, o níž podle povahy případu nelze říci, že by byla vznikla tvrzením strany snad na první pohled zcela bezpodstatným a možnost pochybnosti vylučujícím.

Když tedy žal. úřad potvrdil s konečnou platností trestní nález vydaný okr. politickým úřadem, nepřihlížeje při tom k normě § 51 živn. zák., podle které měla býti řešena ve zvláštním řízení otázka jádro sporu tvořící, zda totiž st-l má na základě svého oprávnění k provozování živnosti hostinské a výčepnické v Bratislavě oprávnění přiměšovati automatem zvaným »Merkur« do pitné vody kyselinu uhličitou a takto upravenou vodu podávati osobám v jeho podniku zaměstnaným a prodávati ji osobám navštěvujícím jeho restaurační podnik, vznikla tím vada řízení.

Č. 10.811.

S a m o s p r á v a o b e c n í: Z okolnosti, že ulice nemá zvláštních chodníků pro pěší, ještě neplyne povinností obce (§ 28 bod 3 obec. zřiz.), udržovati ulici po celé šíři v takovém stavu, aby chodec mohl kdekoli bezpečně projíti.

(Nález ze dne 30. října 1933 č. 15.611/31.)

V ě c: Město S. proti zemskému úřadu v Praze o náhradu škody podle § 37 obec. zřiz.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání obce S. z výměru okr. úřadu tamtéž z 15. prosince 1929, jímž bylo uznáno, že jmenovaná obec jest podle § 37 ob. zřiz. povinna dáti Marii K. na S. náhradu za škodu, kterou utrpěla tím, že dne 25. prosince 1928 mezi 3. a 4. hod. odpolední sklouzla na neposypaném náledí v ulici H. a přivodila si těžké zranění na hlavě.

O stížnosti nss uvážil: — — — — —

Není o tom sporu, že úraz, který přivodil škodu, za niž se Marie K. domáhá náhrady, byl způsoben tím, že K. sklouzla na náledí, jež se utvořilo na veřejné ulici. Není tedy sporu o tom, že mezi tímto stavem veřejné komunikace v obci a úrazem, resp. škodou z něho vzniklou byla příčinná souvislost. Může proto býti předmětem sporu jen otázka, zda tato komunikace byla v době úrazu v takovém stavu, o němž lze říci, že obec nesplnila svoji místně policejní povinnost, plynoucí z předpisu § 28 bodu 3 obec. zřiz., t. j. postarati se o snadnou a bezpečnou chůzi po této komunikaci.

Po stránce skutkové vychází žal. úřad ze zjištění, že H.-ova ulice, v níž se úraz stal, nemá zvlášť zřízených chodníků, následkem čehož je v celé své šíři určena k jízdě povozů i k chůzi pěších, že v této ulici při její pravé straně, jde-li se s náměstí, jest umístěn vodovodní stojan s příslušným odpadem do kanálu, že kolem tohoto odpadu se za mrazivého počasí tvoří ustavičně náledí, že zde takovéto náledí bylo též v době úrazu, a že náledí toto posypáno nebylo. — — — —

Nelze uznati, že v daném případě zjištěné skutečnosti stačí k úsudku, že veřejná komunikace, na níž se úraz stal, byla v době úrazu v takovém stavu, aby bylo lze říci, že obec zanedbala svoji místně policejní povinnost, jež jí je uložena v § 28 bodě 3 obec. zřiz. a jejíž míra se podle úvodní věty téhož § řídí ohledem na to, co podle poměrů a prostředků obce lze od obce požadovati. Obec je ovšem v těchto mezích povinna dbáti o bezpečné a snadné ježdění i chůzi po veřejných komunikacích v obci, avšak z této povinnosti neplyne, že by obec byla povinna každé místo na veřejné komunikaci, která je určena k tomu, aby se po ní chořilo, resp. také jezdilo, udržovati v takovém stavu, aby se tu také snadno a bezpečně choditi mohlo. Zejména nelze usuzovati z okolnosti, že některá ulice nemá zvláštních chodníků pro pěší, že by obec byla povinna udržovati ji po celé šíři v takovém stavu, aby zde chodec kdekoli mohl bezpečně projíti. Obec své povinnosti vyhoví, udržuje-li v řádném stavu takovou její část, která postačí — také s ohledem na vozovou frekvenci tudy snad vedoucí — k tomu, aby chodci mohli ulicí bezpečně projíti, k čemuž ovšem také náleží, aby každý mohl snadno poznati, která část komunikace je v tomto bezvadném stavu, resp. kde snad pro nějakou překážku není bezpečno procházeti. Více na obci s hlediska její místně policejní povinnosti žádati nelze.

V daném případě nebylo nikdy tvrzeno, že v ulici, kde se úraz přihodil, nebyla v době tohoto úrazu v takto schůdném stavu aspoň taková její část, které bylo třeba, aby tudy chodci bezpečně projíti mohli i v době, kdy tudy projíždí vůz, resp. automobil, a nebylo také nikdy tvrzeno, že náledí, na kterém Marie K. upadla, bylo snad do té míry neznatelné, že je chodec při normální opatrnosti postřehnouti nemohl. Jestliže žal. úřad přes to uznal obec povinnou nahraditi zúčastněné straně škodu, kterou uvedeným úrazem utrpěla, vycházel z mylného pojetí o rozsahu místně policejní povinnosti obce při udržování veřejných komunikací podle § 28 bodu 3 obec. zřiz., pročež bylo rozhodnutí jeho zrušiti podle § 7 zák. o ss.